I

(Retsakter hvis offentliggørelse er obligatorisk)

RÅDETS FORORDNING (EF) Nr. 2450/98

af 13. november 1998

om indførelse af en endelig udligningstold på importen af stænger af rustfrit stål med oprindelse i Indien og om endelig opkrævning af den midlertidige told

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EF) nr. 2026/97 af 6. oktober 1997 om beskyttelse mod subsidieret import fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab [1], særlig artikel 15,

under henvisning til forslag forelagt af Kommissionen efter høring af Det Rådgivende Udvalg, og

ud fra følgende betragtninger:

A. MIDLERTIDIGE FORANSTALTNINGER

(1) Ved Kommissionens forordning (EF) nr. 1556/98 [2] (i det følgende benævnt »forordningen om midlertidig told«) indførtes der en midlertidig udligningstold på importen til Fællesskabet af stænger af rustfrit stål (i det følgende benævnt »stålstænger« eller »den pågældende vare«), henhørende under KN-kode 7222 20 11, 7222 20 21, 7222 20 31 og 7222 20 81 og med oprindelse i Indien. Foranstaltningerne indførtes i form af en værditold på mellem 0 og 25 % samt en resttold på 25 %.

(2) I medfør af artikel 12, stk. 1, i forordning (EF) nr. 2026/97 (i det følgende benævnt »grundforordningen«) blev den midlertidige antidumpingtold, der oprindeligt indførtes ved Kommissionens forordning (EF) nr. 1084/98 [3], nedsat ved forordningen om midlertidig told. Denne ændring var nødvendig for at undgå, at varen blev pålagt både antidumping- og udligningstold med det formål at afhjælpe en og samme situation opstået som følge af dumping eller eksportsubsidiering.

[1] EFT L 288 af 21. 10. 1997, s. 1.
[2] EFT L 202 af 18. 7. 1998, s. 40.
[3] EFT L 155 af 29. 5. 1998, s. 3.

B. EFTERFØLGENDE PROCEDURE

(3) Efter vedtagelsen af forordningen om midlertidig told indgav flere interesserede parter skriftlige bemærkninger. Parter, der anmodede herom, fik lejlighed til at blive hørt af Kommissionen.

(4) Kommissionen fortsatte med at indhente og efterprøve alle oplysninger, som den anså for nødvendige for at træffe endelig afgørelse i sagen.

(5) Parterne underrettedes om de vigtigste kendsgerninger og betragtninger, på grundlag af hvilke det påtænktes at anbefale indførelse af en endelig udligningstold og endelig opkrævning af de beløb, for hvilke der var stillet sikkerhed i form af midlertidig told. Parterne indrømmedes også en frist, inden for hvilken de kunne fremsætte bemærkninger til ovennævnte underretning.

(6) De mundtlige og skriftlige bemærkninger, der fremførtes, blev gennemgået, og der blev i fornødent omfang taget hensyn hertil ved den endelige fastlæggelse af omstændighederne.

C. DEN PÅGÆLDENDE VARE OG SAMME VARE

(7) Den vare, der er omfattet af undersøgelsen, er stænger af rustfrit stål, kun koldtbehandlede, med indhold af nikkel på 2,5 vægtprocent og derover, med cirkulært tværsnit samt med andre tværsnit.

(8) Efter vedtagelsen af forordningen om midlertidig told gjorde nogle indiske eksporterende producenter gældende, at de varer, der eksporteredes til Fællesskabet, og de varer, der solgtes på hjemmemarkedet i Indien, ikke var sammenlignelige, f.eks. i henseende til kemiske egenskaber, og at de følgelig ikke kunne betragtes som samme vare.

(9) Denne påstand kunne ikke godtages, da det var fastslået, at stålstænger, der fremstilledes og solgtes på hjemmemarkedet i Indien, samt indiske stålstænger, der solgtes på markedet i Fællesskabet, havde de samme grundlæggende fysiske, tekniske og kemiske egenskaber og anvendelsesformål.

(10) En eksportør hævdede, at varer, der var i overensstemmelse med DIN-standard 1013, henhørte under den foreliggende antidumpingprocedure og derfor burde tages i betragtning. Det konstateredes imidlertid, at disse varer var varmtvalsede stænger og derfor ikke omfattet af undersøgelsen som omhandlet i meddelelsen om indledning af proceduren ([1]) og forordningen om midlertidig told. Endvidere påpegedes det, at disse varer ikke henhører under de relevante KN-koder, der er omfattet af foranstaltningerne. Denne påstand kunne derfor ikke godtages.

(11) Da der ikke blev fremført andre bemærkninger, bekræftes de undersøgelsesresultater, der er omhandlet i betragtning 8-11 i forordningen om midlertidig told.

D. SUBSIDIER

1. »Passbook Scheme (PBS)«

(12) Den indiske regering gjorde gældende, at denne ordning, som er beskrevet i betragtning 16-24 i forordningen om midlertidig told, ikke var udligningsberettiget, da der var tale om en tilladt godtgørelsesordning som omhandlet i bilag I, litra i), og bilag II og III i grundforordningen. Den hævdede endvidere, at det ifølge bilag I, litra i), ikke er fastsat, at importerede materialer skal anvendes ved produktionen af eksportvarer.

Ifølge bilag I, litra i), fastsættes det imidlertid klart, at importerede materialer enten skal anvendes ved produktionen af den eksporterede vare (dvs. en godtgørelsesordning som omhandlet i bilag II) eller de importerede materialer skal anvendes i samme mængde og have samme kvalitet og egenskaber som materialer fra hjemmemarkedet (dvs. en substitutionsgodtgørelsesordning som omhandlet i bilag III). PBS giver faktisk mulighed for toldfri import af varer, som ikke er materialer, der anvendes ved produktionen af varer til eksport, eller anvendes i samme mængde og har samme kvalitet, egenskaber og karakteristika som materialer fra hjemmemarkedet, der faktisk indgår i den eksporterede vare. PBS anses derfor ikke for at være en tilladt godtgørelses- eller substitutionsgodtgørelsesordning i henhold til bestemmelserne i grundforordningen.

(13) Fire indiske eksporterende producenter hævdede, at ordningen i praksis fungerer som en tilladt toldgodtgørelsesordning, og at dette er bevist ved, at der blev foretaget justeringer for PBS i forbindelse med fastsættelsen af den normale værdi i den sideløbende antidumpingprocedure. En sådan justering er ikke relevant i forbindelse med vurderingen af, hvorvidt PBS er en udligningsberettiget ordning, hvilket er fastlagt på grundlag af bestemmelserne i grundforordningen af de grunde, der er angivet i betragtning 12. Så snart det konstateres, at der foreligger et sådant udligningsberettiget subsidiebeløb, er fordelen for modtageren hele det importtoldbeløb, der ikke er betalt af den eksporterende producent på alle importtransaktioner. Det er i denne forbindelse ikke nødvendigt at rekonstruere PBS for at fastlægge, hvilke varer der er fysisk indarbejdet og hvilke der ikke er.

(14) Den indiske regering henviste desuden til, at der forelå en kontrolprocedure, baseret på »Standard Input/Output norms« som omhandlet i betragtning 19 i forordningen om midlertidig told. Disse normer gælder for eksporterede varer, og der fastsættes mængder af de råmaterialer, der normalt skal indføres til fremstilling af en enhed af den færdige vare. Regeringen hævdede, at ordningen var indført for at sikre, at der ikke ydedes for stor godtgørelse i henhold til bilag I, litra i) og bilag II og III i grundforordningen, og at Kommissionen endvidere havde mulighed for at efterprøve alle faktiske transaktioner for at fastslå, om der var tale om for store godtgørelser.

Dette argument kan ikke godtages, da spørgsmålet om en for stor eftergivelse kun opstår i forbindelse med vurderingen af faktisk tilladte godtgørelses-/subsidiegodtgørelsesordninger, og det er fastslået, at PBS ikke er en sådan godtgørelses- eller subsidiegodtgørelsesordning som omhandlet i bilag I, litra i), og bilag II og III i grundforordningen.

(15) Den indiske regering hævdede, at den såkaldte »minimum value addition« (MVA) i »Standard Input/Output norms« ikke indebærer, at PBS er importsubstitutionssubsidier, da der ikke er foreskrevet noget minimum for materialer fra hjemmemarkedet, og MVA kunne også opnås ved anvendelse af f.eks. importerede materialer.

Da PBS allerede anses for subsidieberettiget, fordi ordningen er betinget af eksportresultatet som omhandlet i artikel 3, stk. 4, litra a), i grundforordningen, er det ikke nødvendigt nærmere at behandle spørgsmålet om importsubstitutionssubsidier.

([1]) EFT C 264 af 30. 8. 1997, s. 2.

(16) Den indiske regering anførte, at fordelene ved PBS ikke burde udlignes, da PBS var blevet ophævet pr. 31. marts 1997, og kun et begrænset antal selskaber kunne fortsat udnytte de kreditter, de tidligere havde fået tildelt. Regeringen henviste til artikel 17 i grundforordningen, hvori det hedder, at en udligningsforanstaltning kun forbliver i kraft så længe og i det omfang det er nødvendigt for at modvirke udligningsberettigede subsidier, som forvolder skade, og henviste også til Fællesskabets hidtidige praksis. Fire indiske eksporterende producenter gjorde gældende, at det er højst betænkeligt, at en ordning, som ikke længere er gældende, kan anses for udligningsberettiget.

Som svar herpå skal det anføres, at selv om PBS er blevet ophævet, kan selskaberne i henhold til ordningen fortsat anmode om kreditter for eksporttransaktioner, der fandt sted indtil 31. marts 1997, og i løbet af undersøgelsen blev det fastslået, at de kan udnytte disse kreditter indtil 31. marts 2000. Der kunne derfor fortsat indrømmes væsentlige fordele ved denne ordning indtil det pågældende tidspunkt, og der er tale om udligningsberettigede subsidier. Med hensyn til spørgsmålet om fortsat udligningsberettigelse for fordele gælder det princip, der er angivet i artikel 5 i grundforordningen, nemlig at de udligningsberettigede subsidier skal beregnes som den fordel, som det konstateres modtageren har opnået i undersøgelsesperioden. Som nævnt af regeringen var PBS blevet ophævet i undersøgelsesperioden og erstattet med den efterfølgende ordning »Duty Entitlement Passbook Scheme« (DEPBS), som også anses for udligningsberettiget (jf. betragtning 34 i forordningen om midlertidig told). Da der fortsat vil blive opnået fordele i fremtiden i henhold til DEPBS, anses det for nødvendigt at indføre foranstaltninger fastsat på grundlag af de samlede fordele, der opnåedes i undersøgelsesperioden i henhold til både PBS og DEPBS, fordi det som angivet i artikel 17 i grundforordningen stadig vil være nødvendigt at modvirke de udligningsberettigede subsidiebeløb, som forvolder skade.

(17) Efter ovennævnte påstand indgav regeringen oplysninger om, at indiske producenter ifølge en instruks fra det indiske handelsministerium i juli 1998 kun kan anmode om Passbook-kreditter indtil senest 30. september 1998 og ikke til 31. marts 2000 som tidligere nævnt (jf. betragtning 16). Regeringen anmodede derfor om, at der blev taget hensyn til denne udvikling ved fastlæggelsen af de endelige undersøgelsesresultater.

For det første skal det nævnes, at dette fremførtes på et meget sent tidspunkt i undersøgelsen, og at det derfor ikke er muligt at efterprøve virkningerne af denne instruks i praksis. Da PBS desuden som angivet ovenfor er blevet erstattet med en anden ordning, DEPBS, (som også anses for udligningsberettiget), og at der fortsat vil blive opnået fordele i fremtiden i henhold til DEPBS, er det ikke rimeligt at se bort fra de fordele, som eksportørerne opnåede under PBS i undersøgelsesperioden. Der bør derfor indføres foranstaltninger vedrørende de fordele, der opnåedes i undersøgelsesperioden, i henhold til både PBS og DEPBS. Enhver anden fremgangsmåde ville give subsidieydende regeringer mulighed for at undgå udligningsforanstaltninger ved blot at ændre navnet på en ordning i undersøgelsesperioden.

(18) Fire indiske eksporterende producenter gjorde gældende, at kreditter modtaget på grundlag eksportomsætningen i undersøgelsesperioden for de pågældende varer burde have været anvendt ved beregningen af subsidiebeløbet i stedet for afskrivningerne på Passbook. De hævdede, at beregningen af fordelene på grundlag af afskrivningerne i dette tilfælde havde givet et alt for stort subsidiebeløb i forhold til den faktiske eksportmængde til Fællesskabet, hvilket skyldtes tidsberegningen for udnyttelsen af fordelene.

Subsidiebeløbet fastsættes på grundlag af fordelene for det modtagende selskab i undersøgelsesperioden. Det er kun, når der foreligger afskrivninger på Passbook, at de kreditter, der er opnået på grundlag af tidligere eksportmængder, faktisk anvendes; følgelig er det kun på dette tidspunkt, at modtageren opnår en fordel i form af en fritagelse for importtold, som ellers skulle være betalt.

(19) Fire indiske eksporterende producenter hævdede, at der var tale om dobbeltberegning ved fastsættelsen af de foreløbige dumpingmargener og subsidiebeløb. Specielt skulle den del af fordelene ved PBS, for hvilken der ikke blev indrømmet justering i forbindelse med antidumpingproceduren, være blevet beregnet dobbelt med subsidiebeløbet, og dumpingmargenen burde have været nedsat.

Som svar herpå må det først gøres klart, at spørgsmålet om justeringer i en antidumpingprocedure og omfanget af udligningsberettigelse i en antisubsidieprocedure kræver forskellige analyser, eftersom hver procedure er baseret på hver sin grundforordning. Ifølge artikel 2, stk. 1, litra a), nr. ii), i grundforordningen skal fritagelse af en eksportvare for

told/afgifter ikke anses for at være en subsidie, forudsat at den er indrømmet i overensstemmelse med bilag I, II og III til grundforordningen. PBS anses for at være udligningsberettiget af de grunde, der er angivet i betragtning 25 i forordningen om midlertidig told, og den udligningsberettigede fordel for eksportørerne blev beregnet på grundlag af det toldbeløb, der normalt var skyldigt på al import i undersøgelsesperioden, men som forblev ubetalt i henhold til PBS. Følgelig er fastsættelsen af subsidiebeløbet og dumpingmargenen resultatet af to særskilte processer.

Desuden blev den midlertidige antidumpingtold nedsat med samme beløb som udligningstolden, da det konstateredes, at alle de undersøgte ordninger er eksportsubsidier som omhandlet i artikel 3, stk. 4, litra a), i grundforordningen.

(20) Endelig fremførte den indiske regering, at indregningen af et beløb for renter ved fastsættelsen af den samlede fordel for selskaber, der benytter denne ordning, ikke er forudset i WTO-aftalen om subsidier og udligningsforanstaltninger. Regeringen hævdede også, at det ikke var Fællesskabets normale praksis at medtage et sådant beløb ved beregningen af den samlede fordel for selskaber, der benytter sig af sådanne subsidieordninger.

Med hensyn til dette punkt tilføjes renteelementet for at afspejle den fordel for modtager, der er opnået af det subsidierede selskab, ved at det ikke skal hente et tilsvarende beløb fra kommercielle kilder. Ifølge artikel 6 i grundforordningen (som gengiver artikel 14 i den relevante WTO-aftale) er grundlaget for beregningen af subsidiebeløbet de tilsvarende udgifter til midler på det kommercielle marked. Det har siden den pågældende WTO-aftales ikrafttræden været Fællesskabets normale praksis på området at tilføje et beløb for renter ved beregningen af den samlede fordel; dette er blevet gjort i mange nyere sager. Kravet blev derfor afvist.

2. **Export Promotion Capital Goods Scheme (EPCGS) (eksportfremmeordning for investeringsgoder)**

(21) Den indiske regering fremsatte en række påstande vedrørende EPCGS, som er beskrevet i betragtning 36-39 i forordningen om midlertidig told. Disse vedrører ordningens status som en subsidie og beregningen af subsidiebeløbet.

(22) Den hævdede, at der ikke findes noget retligt krav om, at investeringsgoder, som købes i henhold til ordningen, udelukkende skal anvendes i fremstillingen af eksportvarer, og at fritagelsen for importafgifter på varer, der importeres i henhold til ordningen, derfor ikke kan betragtes som en udligningsberettiget subsidie.

Med hensyn til denne påstand har undersøgelsen vist, at et selskab skal for at benytte EPCGS forpligte sig til at eksportere en vis værdi af varer inden for en bestemt tidsfrist. Ordningen er således retlig betinget af eksportresultatet, dvs. at der kan ikke opnås nogen fordel uden en forpligtelse til at eksportere varer. Som sådan må den anses for at være specifik i henhold til artikel 3, stk. 4, litra a), i grundforordningen og derfor udligningsberettiget. På baggrund af disse kendsgerninger er spørgsmålet om, hvorvidt investeringsgoderne anvendes udelukkende eller slet ikke til fremstillingen af eksportvarer, ikke af betydning.

(23) Det fremførtes også, at udtrykket »importerede materialer« som omhandlet i bilag I (liste over eksempler på eksportsubsidier), litra i), i grundforordningen også omfatter investeringsgoder, og at eftergivelse af told i henhold til det pågældende litra ikke i sig selv kan anses for at være en subsidieydelse, medmindre der er tale om for stor eftergivelse.

Investeringsgoder er imidlertid ikke »materialer« som omhandlet i grundforordningen, da de ikke indgår som en fysisk bestanddel af de eksporterede varer.

(24) Den indiske regering anfægtede, at der ved beregningen af subsidiebeløbet pr. enhed i forbindelse med de foreløbige undersøgelsesresultater, kun blev justeret for fordele ved ordningen på grundlag af eksportomsætningen. Den hævdede, at fordelene ved ordningen burde fordeles over den samlede omsætning, da investeringsgoder, som importeres under EPCGS, anvendes til fremstilling af varer til både eksport- og hjemmemarkedet.

Det blev imidlertid fastslået, at ordningen kun er betinget af eksportresultatet (jf. betragtning 22). I overensstemmelse med artikel 7, stk. 2, i grundforordningen anses det for rimeligt, at fordelene ved ordningen kun fordeles i forhold til eksportomsætningen, da subsidiebeløbet ydes på grundlag af en vis værdi af vareeksporten inden for en bestemt tidsfrist. Påstanden om, at fordelene ved ordningen bør fordeles i forhold til den samlede omsætning, afvises derfor.

(25) En indisk eksporterende producent fremførte, at den afskrivningsperiode, som anvendtes til de foreløbige undersøgelsesresultater (dvs. 15,5 år som nævnt i betragtning 42 i forordningen om midlertidig told) var ukorrekt, og at der burde have været anvendt en afskrivningsperiode på 21 år svarende til den periode, som selskabet anvender til afskrivning af anlægsaktiver.

I forbindelse med de foreløbige undersøgelsesresultater anvendtes der en normal afskrivningsperiode for investeringsgoder i den pågældende erhvervsgren, nemlig 15,5 år, hvilket var et gennemsnit baseret på oplysninger fra de samarbejdsvillige indiske eksporterende producenter. Dette er i overensstemmelse med artikel 7, stk. 3, i grundforordningen, hvori det hedder, at »kan ydelsen af subsidier knyttes til erhvervelse af ... anlægsaktiver, beregnes det udligningsberettigede subsidiebeløb ved at fordele beløbet over en periode, der afspejler den normale afskrivningsperiode for sådanne aktiver i den pågældende erhvervsgren«. Kravet afvises.

(26) En indisk eksporterende producent hævdede, at fordelen ved nogle maskiner ikke burde være medregnet, da de ikke var installeret i undersøgelsesperioden. En yderligere undersøgelse af sagen viser tydeligt, at selskabet faktisk opnåede en fordel ved ordningen i form af fritagelse for importtold, som normalt skulle være betalt i undersøgelsesperioden. Konklusionen berøres således ikke af, at maskinerne eventuelt ikke har været i fuld drift i undersøgelsesperioden.

(27) Endelig gjorde den indiske regering gældende, at indregningen af et beløb for renter ved fastsættelsen af den samlede fordel for selskaber, som benytter denne ordning, ikke er forudset i WTO-aftalen om subsidier og udligningsforanstaltninger. Regeringen hævdede også, at det ikke er Fællesskabets normale praksis at medtage et sådant beløb ved beregningen af den samlede fordel for selskaber, der benytter sig af sådanne subsidieordninger.

Argumentet blev forkastet af de grunde, der er omhandlet i betragtning 20.

3. **Income Tax Exemption Scheme (ITES) (indkomstskatteordning)**

(28) Den selskabsskatteprocent i Indien, der er omhandlet i betragtning 44-48 i forordningen om midlertidig told, er blevet nedsat siden skatteåret 1996/97 (dvs. den periode, for hvilken Kommissionen fastlagde sine foreløbige undersøgelsesresultater vedrørende denne ordning). Der bør nu tages hensyn til den lavere sats ved beregning af eventuelle fordele for de pågældende indiske eksporterende producenter.

Det anføres i den forbindelse, at det i artikel 5 i grundforordningen er fastsat, at det udligningsberettigede subsidiebeløb skal beregnes udtrykt ved den fordel, som det konstateres, at modtageren har opnået i undersøgelsesperioden vedrørende subsidier. Som nævnt i forbindelse med de foreløbige undersøgelsesresultater beregnede Kommissionen fordelen på grundlag af skatteåret 1996/97 (dvs. fra 1. april 1996 til 31. marts 1997), som er mest i overensstemmelse med undersøgelsesperioden. I løbet af dette skatteår anvendtes der en selskabsskatteprocent på 43. I følgende skatteår (dvs. fra 1. april 1997 til 31. marts 1998) anvendtes en selskabsskatteprocent på 35. Da en del af sidstnævnte skatteår falder inden for undersøgelsesperioden i denne procedure, anses det for rimeligt at foretage en pro rata-beregning af de udligningsberettigede subsidiebeløb på grundlag af de to skatteprocenter, der var gældende i undersøgelsesperioden. Der blev følgelig foretaget behørige justeringer af subsidiebeløbet for selskaber, som benyttede denne ordning.

(29) Den indiske regering gjorde gældende, at det ved fastlæggelsen af de foreløbige resultater var i strid med Fællesskabets hidtidige praksis samt både WTO-aftalen om subsidier og udligningsforanstaltninger og grundforordningen at tilføje et beløb for renter ved beregningen af de samlede fordele for selskaber, som benyttede sig af denne ordning.

I den forbindelse ansås det skattebeløb, som et selskab ikke betalte i det skatteår, der nærmest svarede til undersøgelsesperioden, for at være den rimeligste indikator for den fordel, som det pågældende selskab opnåede i henhold til ordningen. Beløbet anses for at være lig med et engangstilskud, som et selskab kan opnå i undersøgelsesperioden. Der føjes et beløb for renter til dette tilskud af de grunde, der er omhandlet i betragtning 20, og regeringens krav afvises følgelig.

4. **Udligningsberettigede subsidier**

(30) Under hensyn til de endelige undersøgelsesresultater vedrørende de forskellige ordninger som omhandlet i ovenstående, fastsættes det udligningsberettigede subsidiebeløb for hver enkelt af de undersøgte eksporterende producenter til følgende:

	Passbook	DEPB	EPCGS	ITES	I alt
Bhansali Bright Bars	13,7 %			0,7 %	14,4 %
Facor (Ferro Alloys Corp.)	84,5 %		1,1 %		85,6 %
Grand Foundry	84,5 %				84,5 %
Isibars	38,7 %		1,1 %	1,2 %	41,0 %
Mukand	18,1 %		0,1 %	1,4 %	19,6 %
Parekh				0,4 %	0,4 %
Panchmahal Steel	0,2 %		0,7 %		0,9 %
Raajratna Metal Industries	44,2 %			2,7 %	46,9 %
Venus Wire Industries	22,9 %			1,8 %	24,7 %
Viraj Impoexpo	25,6 %			1,4 %	27,0 %

(31) Det endeligt fastsatte subsidiebeløb for andre indiske selskaber end dem, der udviste samarbejdsvilje i forbindelse med denne undersøgelse, er 88,3 % af nettoprisen, frit Fællesskabets grænse, hvilket er summen af de højeste beløb, der blev indrømmet samarbejdsvillige eksportører i henhold til hver ordning.

(32) En eksporterende producent, Chandan Steel Ltd, udviste samarbejdsvilje i forbindelse med antidumpingproceduren, hvor der midlertidigt fastsattes en individuel dumpingmargen og en individuel skadesmargen, men de var ikke samarbejdsvillige på alle områder i forbindelse med antisubsidieproceduren. I denne procedure anvendes artikel 28 i grundforordningen ved fastsættelsen af subsidiebeløbet, hvilket for de pågældende selskaber er 88,3 % af nettoprisen, frit Fællesskabets grænse. Der vil imidlertid blive taget hensyn til de pågældende selskabers samarbejdsvilje i forbindelse med antidumpingproceduren, og den endelige udligningstold vil blive baseret på de foreliggende faktiske oplysninger, dvs. det niveau til afhjælpning af skade, der er fastsat for importen af den pågældende vare fra disse selskaber i undersøgelsesperioden i antidumpingproceduren, idet dette er lavere end subsidiebeløbet.

(33) For den i betragtning 6 i forordningen om midlertidig told nævnte eksportør (Sindia Steel Ltd) blev det anset for rimeligt, at det vejede gennemsnitlige subsidiebeløb, der konstateredes for de samarbejdsvillige indiske selskaber, også bør gælde for dette selskab. Der fastsattes en endelig subsidiemargen for dette selskab på 34,5 % af nettoprisen, frit Fællesskabets grænse.

E. **SKADE**

1. **Erhvervsgren i Fællesskabet**

(34) Efter yderligere undersøgelse konstateredes det, at erhvervsgrenens kumulerede produktionsmængde af stålstænger ikke udgør 45 % af den samlede produktion i Fællesskabet som fejlagtigt angivet i forordningen om midlertidig told, men kun 38 %. Dette er imidlertid tilstrækkeligt til at opfylde betingelserne i artikel 9, stk. 1, og artikel 10, stk. 8, i grundforordningen.

2. **Forbrug i Fællesskabet, markedsandel og importerede mængder fra Indien**

(35) Efter underretning af parterne blev der ikke modtaget nogen bemærkninger vedrørende forbruget af stålstænger i Fællesskabet samt markedsandelen for og omfanget af importen fra Indien. Følgelig bekræftes de undersøgelsesresultater, der er omhandlet i betragtning 53-56 i forordningen om midlertidig told.

3. **Priserne på subsidieret import fra Indien og underbud**

a) *Beregning af underbudsmargener*

(36) Som omhandlet i forordningen om midlertidig told (betragtning 57-65) blev der foretaget en detaljeret analyse af underbud for hver af de berørte indiske producenter, som viste betydelige underbudsmargener. Underbudsmargenerne beregnedes ved en sammenligning for hver varetype af det vejede

gennemsnit af eksportpriserne, frit Fællesskabets grænse, og det vejede gennemsnit af EF-erhvervsgrenens priser ab fabrik ved salg til uafhængige parter. Indiske varetyper, for hvilke der ikke fandtes tilsvarende EF-fremstillede varetyper, blev holdt uden for beregningen, efter at det var fastslået, at de øvrige transaktioner var tilstrækkeligt repræsentative. Hvis eksporten fandt sted via forbundne selskaber, blev der foretaget en behørig justering af eksportpriserne for at tage hensyn til omkostninger, der påløb mellem import og videresalg til første uafhængige kunde i Fællesskabet, samt for fortjeneste. EF-erhvervsgrenens salgspriser blev justeret for transportomkostninger i Fællesskabet. Medens de indiske eksportører udelukkende solgte til forhandlere, solgte EF-erhvervsgrenen både til endelige brugere og forhandlere. EF-erhvervsgrenens salgspriser til endelige brugere justeredes følgelig til forhandlerleddet. Endvidere justeredes de indiske eksportpriser for håndteringsomkostninger ved Fællesskabets grænse.

(37) Flere indiske eksporterende producenter genfremsatte deres anmodning om en justering for forskelle i Indien og Fællesskabet i den tid, der forløb fra afgivelse af ordre til levering, og for forskelle med hensyn til overholdelse af leveringsfristen. De påstod navnlig, at de regelmæssigt måtte udstede kreditnotaer til deres kunder på grund af for sen levering. Kreditnotaer for for sen levering er imidlertid ikke ensbetydende med, at længere indiske leveringstider eller usikre leveringstider påvirkede salgsprisen, når prisforhandlingerne fandt sted. Anmodningen om en sådan justering kunne derfor ikke imødekommes. Det blev i den forbindelse taget i betragtning, at de indiske producenters ved kontrakt fastsatte leveringstider ofte svingede mellem fire og seks måneder, uden at dette havde nogen indvirkning på den aftalte salgspris.

(38) Alle indiske producenter genfremsatte deres anmodning om en justering for kvalitetsforskelle. De gjorde navnlig gældende, at stålstænger fremstillet af EF-producenterne var lettere at maskinbearbejde, hvilket reducerede gennemløbstiden i videreforarbejdningsprocessen for stålstænger. Det skal i den forbindelse anføres, at nogle EF-producenter ganske rigtigt i undersøgelsesperioden solgte en vis mængde varer under et varemærke, der tilkendegav, at de var lettere at maskinbearbejde. Det konstateredes imidlertid, at der ikke forelå et konsekvent prismønster, hvoraf det fremgik, at de varer, der var lettere at maskinbearbejde, solgtes til højere priser og således ville have en højere markedsværdi. Der kunne derfor ikke indrømmes nogen justering, da der ikke påvistes nogen indvirkning på priserne og på prisernes sammenlignelighed. Det noteredes desuden, at alle indiske producenter havde fremsat identiske krav om en justering, hvor der blev set bort fra potentielle kvalitetsforskelle mellem deres varer.

(39) Et indisk selskab anførte, at EF-erhvervsgrenens salgspris var sammensat af en basispris og et såkaldt »legeringstillæg«, dvs. et pristillæg for legeringer, der indgår i stålstænger. Selskabet anmodede om, at legeringstillægget blev holdt uden for Fællesskabets salgspriser med henblik på beregning af underbud og underpriser. Denne anmodning kunne ikke imødekommes, da legeringstillægget var en del af den endelige salgspris, som kunderne betalte. Det skal i den forbindelse bemærkes, at de indiske salgspriser også indeholdt et legeringstillæg, selv om der ikke direkte henvistes hertil på fakturaen.

(40) Tages der hensyn til ovennævnte justeringer udgør underbudsmargenerne følgende:

— Bhansali Bright Bars Pvt Ltd/ Bhansali Ferromet Pvt Ltd, Mumbai	14,5 %
— Chandan Steel Ltd, Umbergaon	14,9 %
— Facor (Ferro Alloys Corp. Ltd), Nagpur	13,0 %
— Grand Foundry Ltd, Mumbai	13,2 %
— Isibars Ltd, Mumbai	19,4 %
— Mukand Ltd, Mumbai	17,8 %
— Panchmahal Steel Ltd, Baroda	13,9 %
— Parekh Bright Bars Pvt Ltd, Thane	5,8 %
— Raajratna Metal Industries Ltd, Ahmedabad	15,8 %
— Venus Wire Industries Ltd, Mumbai	12,8 %
— Viraj Alloys Ltd/Viraj Impoexpo Ltd, Mumbai	15,7 %

(41) Den vejede gennemsnitlige underbudsmargen for Sindia Steel Ltd (jf. betragtning 33) udgjorde 16,8 %. Det konkluderedes, at disse underbudsmargener er betydelige.

b) *Påstand om konkurrencebegrænsende adfærd*

(42) I de bemærkninger, som de indiske selskaber fremsatte efter at være blevet underrettet om undersøgelsesresultaterne, gjorde de fortsat gældende, at beregningen af underbudsmargener samt konklusionerne vedrørende andre skadesfaktorer, årsagssammenhæng og Fællesskabets interesser var formålsløs i sammenhæng med denne undersøgelse i betragtning af Kommissionens beslutning [1] i konkurrencesag IV/35.814 — »legeringstillæg«. Ifølge beslutningen har producenterne i Fællesskabet af flade produkter af rustfrit stål ændret »og på samordnet vis anvendt de referenceværdier, de lægger til grund ved beregningen af legeringstillægget, hvilket har haft både til formål og til følge at begrænse og fordreje den normale konkurrence på det fælles marked.«

[1] EFT L 100 af 1. 4. 1998, s. 55.

(43) Det skal i den forbindelse påpeges, at nævnte sag vedrører »flade produkter« af rustfrit stål i modsætning til »stænger« af rustfrit stål, der henhører under kategorien af lange produkter. Desuden er producenterne af flade produkter og producenterne af stålstænger i vidt omfang ikke de samme, og antallet af producenter af stålstænger er betydeligt højere end antallet af producenter af flade produkter.

(44) De indiske producenter genfremsatte imidlertid deres påstand om, at der også eksisterer en samordnet praksis for stålstænger. Nogle af disse selskaber har også i henhold til artikel 3 i Rådets forordning nr. 17/62 ([1]) indgivet en formel klage vedrørende stålstænger til Kommissionen. Til støtte for deres påstand gjorde de indiske selskaber gældende, at de nationale stålsammenslutninger i Fællesskabet månedligt udsendte en liste til alle medlemmer over de legeringstillæg, som den største producent i det pågældende land anvendte. Desuden anførte de, at nævnte producent anvendte den samme koefficient (den såkaldte »yield factor«) til at beregne legeringstillægget for stålstænger på grundlag af legeringstillægget for flade produkter som en forhandler i en anden medlemsstat. De påstod, at de fremlagte oplysninger var et afgørende bevis for, at der fandtes en samordnet praksis på markedet for stålstænger.

(45) Det er i den forbindelse vigtigt at bemærke, at anvendelsen af en »yield factor« og en legeringstillægsordning som sådan ikke er ulovlig. En sådan ordning gør det muligt for en producent af rustfrit stål på lovlig vis at lade svingninger i priserne for legeringsmaterialer afspejle i salgspriserne til kunderne og således beskytte sig selv mod risikoen for betydelige svingninger i produktionsomkostningerne. Det konstateredes også, at anvendelsen af et legeringstillæg er almindelig på andre stålmarkeder uden for Fællesskabet, og det har med en kort afbrydelse været anvendt i Fællesskabet i mange år. Det kunne endvidere fastslås, at EF-producenterne ifølge EKSF-traktatens artikel 60 og den afledte fællesskabsret for så vidt angår EKSF-produkter skal underrette Kommissionen og alle interesserede om den gældende legeringstillægsordning (artikel 6, litra b), i beslutning nr. 37/54 ([2]).

(46) Anvendelsen af en legeringstillægsordning kan følgelig og i overensstemmelse med Kommissionens beslutning i sag IV/35.814 kun være ulovlig, hvis legeringstillægsordningen anvendes på en samordnet, dvs. en konkurrencebegrænsende, måde. Der blev imidlertid ikke fremlagt noget afgørende bevis herfor i løbet af undersøgelsen.

(47) Det konstateredes endvidere, at EF-producenternes slutpris for identiske produkter til sammenlignelige kunder og i samme periode varierede, hvilket resulterede i, at EF-producenternes fortjeneste var forskellig.

(48) På baggrund af ovenstående konkluderedes det, at undersøgelsen af skade og Fællesskabets interesser, herunder beregningen af underbudsmargener, ikke var formålsløs, som påstået af de indiske selskaber. Den indiske anmodning om, at undersøgelsen afsluttedes omgående, kunne således ikke imødekommes. Tilsvarende var det ikke muligt at suspendere antisubsidieundersøgelsen, indtil Kommissionen havde afsluttet sin undersøgelse vedrørende den påståede konkurrencebegrænsende adfærd, fordi antisubsidieundersøgelser skal afsluttes inden for en frist på højst 13 måneder fra indledningen heraf, jf. artikel 11, stk. 9, i grundforordningen.

(49) Det er imidlertid taget til efterretning, at Kommissionen fortsætter sin undersøgelse af den påståede konkurrencebegrænsende adfærd. Skulle Kommissionen konstatere, at der er tale om samordnet praksis, ville betingelserne for indledning af en fornyet undersøgelse ex officio være opfyldt. Der ville straks, dvs. inden for en frist på højst 12 måneder, blive indledt en sådan undersøgelse for at fastslå om og i hvilket omfang de relevante undersøgelsesresultater vedrørende skade, årsagssammenhæng og Fællesskabets interesser berøres af en sådan konkurrencebegrænsende praksis.

4. **EF-erhvervsgrenens situation**

(50) Efter vedtagelsen af forordningen om indførelse af midlertidig told er der ikke modtaget nogen bemærkninger vedrørende EF-erhvervsgrenens situation med hensyn til produktionsmængde, kapacitet og kapacitetsudnyttelse, salgsmængde, markedsandel, salgspriser, fortjeneste, beskæftigelse og lagerbeholdninger. De undersøgelsesresultater, der er omhandlet i betragtning 67-78 i forordningen om midlertidig told, bekræftes derfor.

Den indiske regering anfægtede imidlertid de konklusioner, der er draget af disse resultater, og hævdede navnlig, at faldet i EF-producenternes produktionstal ikke kan tilskrives den faldende import fra Indien. Denne påstand vedrører spørgsmålet om årsagssammenhæng, som behandles nedenfor. Den indiske regering hævdede endelig, at EF-producenterne øgede salget til forbundne parter fra 1994 til undersøgelsesperioden på 12 måneder (jf. betragtning 52 i forordningen om midlertidig told). Dette omstøder imidlertid ikke de undersøgelsesresultater og konklusioner vedrørende det samlede salg (specielt den negative udvikling i markedsandel siden 1994) og salget til uafhængige parter, som også anvendtes ved beregningerne af prisunderbud.

([1]) EFT 13 af 21. 2. 1962, s. 204/62.
([2]) EFT 18 af 1. 8. 1954, s. 470/54.

5. **Konklusioner**

(51) På grundlag af ovenstående konkluderedes det, at EF-erhvervsgrenen lider væsentlig skade som omhandlet i betragtning 79 i forordningen om midlertidig told.

F. ÅRSAGSSAMMENHÆNG

(52) Efter vedtagelsen af forordningen om indførelse af midlertidig told anfægtede nogle indiske selskaber, at den skade, som EF-erhvervsgrenen havde lidt, var forårsaget af subsidieret import fra Indien. Det anførtes navnligt, at skaden var forårsaget af andre faktorer, nemlig lavprisimport fra andre lande. Endvidere hævdedes det, at andre EF-producenter ikke havde fulgt den samme udviklingstendens, som EF-erhvervsgrenen.

(53) Det er i den forbindelse værd at bemærke den kraftige stigning i den indiske importmængde i den pågældende periode, som nåede et højdepunkt med 9,1 % i markedsandel i 1996. Det er også fastslået, at disse varer importeredes til priser, som lå betydeligt under EF-erhvervsgrenens priser. Der blev yderligere taget hensyn til, at mange forhandlere køber stålstænger fra kilder både i Indien og Fællesskabet, hvilket giver et gennemsigtigt og prisfølsomt marked.

Det bemærkedes, at ovennævnte tendenser for den indiske import faldt sammen med forværringen af EF-erhvervsgrenens situation. Dette gjaldt navnlig nedgangen i dens markedsandel og de trykkede priser siden 1995. På grund af subsidieret import af stålstænger med oprindelse i Indien i undersøgelsesperioden måtte EF-erhvervsgrenen sænke sine priser betydeligt uanset følgerne for rentabiliteten. Det kunne følgelig fastslås, at der var en årsagssammenhæng mellem subsidieret import og den skade, som EF-erhvervsgrenen havde lidt.

(54) Det undersøgtes også, om andre faktorer end subsidieret import kan have bidraget til den skade, som EF-erhvervsgrenen har lidt. Det konstateredes i den forbindelse, at importen af den pågældende vare fra andre lande i mængde enten lå under eller tæt ved de tærskelværdier, der er fastsat i artikel 14, stk. 4, i grundforordningen, og/eller fandt sted til højere priser end den indiske import. Denne import kan følgelig ikke have brudt årsagssammenhængen mellem subsidieret import fra Indien og den skade, som EF-erhvervsgrenen har lidt.

(55) Endvidere undersøgtes nogle indiske producenters påstand om, at de ikke-klagende EF-producenters situation var betydeligt bedre end EF-erhvervsgrenens. Det skal i den forbindelse anføres, at der kun foreligger detaljerede og efterprøvede oplysninger om EF-erhvervsgrenen. I betragtning af, at EF-markedet for stålstænger er et gennemsigtigt og prisfølsomt marked, kan det imidlertid ikke anses for urimeligt at konkludere, at det er sandsynligt, at de ikke-samarbejdsvillige EF-producenter har fulgt samme udviklingstendens som EF-erhvervsgrenen, specielt hvad angår priser.

(56) Det blev endelig påstået, at nedgangen i EF-erhvervsgrenens salgspriser på stålstænger siden 1995 var resultatet af et fald i legeringspriserne. Det må imidlertid bemærkes, at eventuelle ændringer i verdensmarkedspriserne for legeringer også gælder for de indiske producenter, og de har følgelig ingen indflydelse på de konstaterede prisunderbud. Det bemærkedes også, at EF-producenterne også sænkede deres grundpriser betydeligt.

(57) På baggrund af ovenstående bekræftes de undersøgelsesresultater, der er omhandlet i forordningen om midlertidig told (betragtning 80-88), nemlig at subsidieret import fra Indien særskilt betragtet har påført EF-erhvervsgrenen væsentlig skade.

G. FÆLLESSKABETS INTERESSER

(58) Efter vedtagelsen af forordningen om indførelse af midlertidig told er der ikke modtaget nogen underbyggede bemærkninger vedrørende undersøgelsen af Fællesskabets interesser som omhandlet i betragtning 89-94 i forordningen om midlertidig told.

(59) Det konkluderes følgelig, at indførelsen af foranstaltninger vil medføre, at der genskabes en situation med effektiv konkurrence, som vil gøre det muligt for EF-erhvervsgrenen at genvinde den markedsandel, der er gået tabt, og at forbedre rentabiliteten.

(60) Da der ikke foreligger nogen reaktion fra brugere og importører, antages det, at virkningerne af forventede prisstigninger vil være begrænsede, også i betragtning af størrelsen af den foreslåede told. Hvad angår leverandører i tidligere led konkluderedes det, at en genskabelse af redelige konkurrencevilkår vil medføre, at deres konkurrencedygtighed forbedres.

(61) Alt i alt fastslås det, at de undersøgelsesresultater, der er omhandlet i betragtning 89-93 i forordningen om midlertidig told kan bekræftes. Der er navnlig ingen tvingende grunde til at antage, at det ikke vil være i Fællesskabets interesse at indføre foranstaltninger.

H. UDLIGNINGSFORANSTALTNINGER

(62) På grundlag af ovenstående konklusioner om subsidiering, skade, årsagssammenhæng og Fællesskabets interesser undersøgtes det, i hvilken form og i hvilket omfang der bør indføres endelige udligningsforanstaltninger for at afhjælpe skadelige subsidiers handelsfordrejende virkninger og genskabe effektive konkurrencevilkår på EF-markedet for stålstænger.

(63) Som omhandlet i betragtning 96, 97 og 98 i forordningen om midlertidig told beregnedes der et ikke-skadevoldende prisniveau, dvs. et prisniveau, der vil gøre det muligt for EF-erhvervsgrenen at opnå dækning for sine produktionsomkostninger og en rimelig fortjeneste på salget af den pågældende vare.

(64) Et indisk selskab gjorde gældende, at beregningen af det ikke-skadevoldende prisniveau var ukorrekt, eftersom fortjenstmargenen for alle varetyper var identisk. Det skal påpeges, at det ikke-skadevoldende prisniveau beregnedes på grundlag af de gennemsnitlige salgspriser pr. varetype minus EF-erhvervsgrenens faktiske vejede gennemsnitlige fortjenstmargen plus en rimelig fortjeneste, som forklaret ovenfor. Denne fremgangsmåde ansås for at være den mest korrekte i den foreliggende undersøgelse.

(65) På grundlag af sammenligningen mellem det ikke-skadevoldende prisniveau og de indiske producenters eksportpriser konstateredes der følgende skadestærskler i forhold til prisen, frit Fællesskabets grænse:

— Bhansali Bright Bars Pvt Ltd/ Bhansali Ferromet Pvt Ltd, Mumbai	18,4 %
— Chandan Steel Ltd, Umbergaon	19,0 %
— Facor (Ferro Alloys Corp. Ltd), Nagpur	16,5 %
— Grand Foundry Ltd, Mumbai	16,6 %
— Isibars Ltd, Mumbai	25,5 %
— Mukand Ltd, Mumbai	25,3 %
— Panchmahal Steel Ltd, Baroda	17,6 %
— Parekh Bright Bars Pvt Ltd, Thane	7,5 %
— Raajratna Metal Industries Ltd, Ahmedabad	19,8 %
— Venus Wire Industries Ltd, Mumbai	16,1 %
— Viraj Alloys Ltd/Viraj Impoexpo Ltd, Mumbai	20,2 %

(66) For Sindia Steels Ltd anvendtes det vejede gennemsnit af skadestærsklerne for de samarbejdsvillige indiske selskaber. På dette grundlag er skadestærsklen 22,1 %.

(67) I overensstemmelse med artikel 15, stk. 1, i grundforordningen bør tolden være lig med subsidiebeløbet, medmindre skadestærsklen er lavere. På dette grundlag fastsattes tolden til følgende for de samarbejdsvillige producenter:

— Bhansali Bright Bars Pvt Ltd/ Bhansali Ferromet Pvt Ltd, Mumbai	14,4 %
— Chandan Steel Ltd, Umbergaon	19,0 %
— Facor (Ferro Alloys Corp. Ltd), Nagpur	16,5 %
— Grand Foundry Ltd, Mumbai	16,6 %
— Isibars Ltd, Mumbai	25,5 %
— Mukand Ltd, Mumbai	19,6 %
— Panchmahal Steel Ltd, Baroda	0,0 %
— Parekh Bright Bars Pvt Ltd, Thane	0,0 %
— Raajratna Metal Industries Ltd, Ahmedabad	19,8 %
— Venus Wire Industries Ltd, Mumbai	16,1 %
— Viraj Alloys Ltd/Viraj Impoexpo Ltd, Mumbai	20,2 %

(68) For Sindia Steels Ltd bør tolden fastsættes til 22,1 %.

(69) For ikke at belønne manglende samarbejdsvilje og for at sikre, at udligningsforanstaltningerne ikke omgås, ansås det for påkrævet at fastsætte tolden for de ikke-samarbejdsvillige selskaber til den højeste sats, der er fastsat, dvs. 25,5 %, eftersom de indiske eksporterende producenter i høj grad havde udvist samarbejdsvilje.

I. TILSAGN

(70) På et sent tidspunkt i undersøgelsen afgav flere indiske selskaber tilsagn. Selskaberne tilbød, at de ikke i fremtiden ville benytte sig af eksportsubsidier, som det konstateredes var udligningsberettigede i forbindelse med deres eksport til Fællesskabet. Ifølge selskaberne ville tilsagnet betyde en væsentlig stigning i eksportpriserne.

Tilsagnet kunne ikke godtages. For det første ville de pågældende selskaber fortsætte med at modtage udligningsberettigede subsidier på grundlag af deres eksport til andre lande og i forbindelse med import af råmaterialer og investeringsgoder, som anvendtes i fremstillingen af andre varer end stålstænger. Der ville således være uoverstigelige vanskeligheder forbundet med kontrollen af et sådant tilsagn og alle muligheder stå åben for omgåelse.

For det andet indeholdt tilsagnet intet om prisdisciplin, og det fastslås således, at de skadelige virkninger af den subsidierede import ikke ville blive afhjulpet med godtagelsen af et sådant tilsagn.

Efter udløbet af fristen for indgivelse af tilsagn afgav en anden eksporterende producent tilsagn. Dette selskab tilbød at overholde visse mindstepriser. Tilsagnet blev undersøgt, og det konstateredes, at det på grund af det brede udvalg af berørte varetyper og de betydelige prissvingninger i forbindelse med den pågældende vare ville det være vanskeligt at fastsætte priser, som kunne afhjælpe de skadelige virkninger af den subsidierede import. Det pågældende tilsagn kunne derfor ikke godtages.

J. OPKRÆVNING AF DEN MIDLERTIDIGE TOLD

(71) I betragtning af omfanget af de konstaterede udligningsberettigede subsidier for de eksporterende producenter og den alvorlige skade, der er forvoldt EF-erhvervsgrenen, anses det for nødvendigt, at de beløb, for hvilke der er stillet sikkerhed i form af midlertidig udligningstold i henhold til forordning (EF) nr. 1556/98, opkræves endeligt med en sats svarende til den endelige told, medmindre den midlertidige told er lavere end den endelige told; i så fald er den midlertidige told gældende —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

1. Der indføres en endelig udligningstold på importen af stænger af rustfrit stål, henhørende under KN-kode 7222 20 11, 7222 20 21, 7222 20 31 og 7222 20 81 og med oprindelse i Indien.

2. For varer, fremstillet af følgende selskaber fastsættes tolden, som beregnes af nettoprisen, frit Fællesskabets grænse, til:

Producent	Toldsats (%)	Taric-tillægskode
Bhansali Bright Bars Pvt Ltd/Bhansali Ferromet Pvt Ltd, Mumbai	14,4	8226
Chandan Steel Ltd, Umbergaon	19,0	8593
Facor (Ferro Alloys Corp. Ltd), Nagpur	16,5	8400
Grand Foundry Ltd, Mumbai	16,6	8401
Isibars Ltd, Mumbai	25,5	8402
Mukand Ltd, Mumbai	19,6	8403
Panchmahal Steel Ltd, Baroda	0	8404
Parekh Bright Bars Pvt Ltd, Thane	0	8594
Raajratna Metal Industries Ltd, Ahmedabad	19,8	8405
Sindia Steels Ltd, Nashik	22,1	8406
Venus Wire Industries Ltd, Mumbai	16,1	8407
Viraj Impoexpo Ltd/Viraj Alloys Ltd, Mumbai	20,2	8410
Alle andre selskaber	25,5	8900

3. Gældende bestemmelser for told finder anvendelse, medmindre andet er fastsat.

Artikel 2

De beløb, for hvilke der i henhold til forordning (EF) nr. 1556/98 er stillet sikkerhed i form af midlertidig udligningstold, opkræves endeligt med en sats svarende til den midlertidige told, hvis denne er lavere end de endelige satser. I alle andre tilfælde opkræves de med en sats svarende til den endelige told. Beløb, der er stillet som sikkerhed ud over satsen for den endelige udligningstold, frigives.

Artikel 3

Denne forordning træder i kraft dagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende.*

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 13. november 1998.

På Rådets vegne
J. FARNLEITNER
Formand